

РЕШЕНИЕ

№ 824

гр. София, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 08.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **7473** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба от министъра на регионалното развитие и благоустройството, подадена чрез упълномощения процесуален представител юрк. А. С., срещу решение № 228 от 09.06.2023 г. на четвърти специализиран постоянен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация (КЗД или Комисията) по преписка № 97/2019 г. С него е установено, че разпоредбите на чл.39, ал.2, т.3 и т.4 и чл.32, ал.3 от Наредба № 4 от 14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи (Наредба № 4/14.09.2004г.), издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, представляват непряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.3 във вр. с чл.37 от ЗЗДискр. по признак „имуществено състояние” по смисъла на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр. и противоречащи на принципа за равно третиране на „потребителите“ на ВиК услуги, създаваща условия за нарушение на чл.37 от ЗЗДискр. от „ВиК операторите“ под формата на привидно неутрални разпоредби чрез предлагане и калкулиране на услугата при по-неблагоприятни условия за потребителите с по-висок размер на месечно потребление, в сравнение с потребителите с по-нисък размер на месечно потребление, както и третира по-неблагоприятно клиентите на ВиК услуги, живеещи в многоетажни жилищни сгради, в които освен индивидуалните водомери има и общ водомер на

водопроводното отклонение за жилищната сграда, които заплащат освен индивидуалното си потребление и загубите във вътрешноградната инсталация в сравнение с клиентите – собственици и/или обитавачи еднофамилни имоти. С т.ІІ на решението на основание чл.47, т.8 от ЗЗДискр. на министъра на регионалното развитие и благоустройството е препоръчано, да измени разпоредбите на чл.39, ал.2, т.3 и т.4 и чл.32, ал.3 от Наредба № 4/14.09.2004. във връзка с установеното нарушение на чл.4, ал.3 във вр. с чл.37 от ЗЗДискр. и да предприеме мерки за изравняване на съществуващите неравенства. С т.ІІІ на оспореното решение е уважена подадената от В. С. Ц. жалба.

С жалбата са изложени твърдения за нищожност на решението на основание чл.177, ал.2 от АПК като постановено при неизпълнение на дадените с решение № 6255/27.10.2022 г. по адм. дело № 5307/2022г. на Административен съд – София град (АССГ), задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. На второ място се твърди, че оспореното решение е недопустимо, тъй като КЗД се е произнесла по непредявени оплаквания срещу разпоредбите на чл.39, ал.2, т.3 и т.4 и чл.32, ал.3 от Наредба. На следващо място се излагат съображения за неправилност на обжалвания акт. На това основание се иска отмяната му, както и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител юр.Ю. И. оспорва жалбата като неоснователна. Моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Заинтересованата страна - В. С. Ц. лично в съдебно заседание и в представени писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна. Моли същата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК във вр. с чл.68, ал.1 от ЗЗДискр. за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От данните по делото се установява следното:

Административното производство е започнало по жалба с вх. № 44-00-1048/02.04.2019 г. от В. С. Ц. до КЗД с твърдения, че по отношение на него, в качеството му на собственик на недвижим имот в сграда в режим на етажна собственост, е налице дискриминация при изчисляването на цената на предоставената от „Софийска вода“ АД питейна вода, като дружеството принуждавало абонатите си, които имат жилища в сгради в режим на етажна собственост и общи водомери, да заплащат два пъти едно и също количество вода. Това произтичало от разпоредбите на Наредба № 4/14.09.2004 г., приета от министъра на регионалното развитие и благоустройството и в частност от чл.32, ал.3, чл.35 и §6 от същата наредба.

По жалбата с разпореждане № 394/10.04.2019 г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 97/2019 г. за дискриминация по признак „лично положение“ по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. във връзка с чл.37, ал.1 от ЗЗДискр. С решение № 253/26.05.2020 г., КЗД е приела за установено, че разпоредбите на чл.39, ал.2, т.3 и т.4 от Наредба №4/14.09.2004 г. са дискриминационни по смисъла на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр. и противоречащи на принципа за равно третиране на потребителите на ВиК услуги, създаваща условия за нарушение на чл.37 от ЗЗДискр. от „ВиК операторите“ под

формата на привидно неутрални разпоредби чрез предлагане и калкулиране на услугата при по-неблагоприятни условия за потребителите с по-висок размер на месечно потребление в сравнение с потребителите с по-нисък размер на месечно потребление (т.І). С т.ІІ от решението на основание чл.47, т.8 от ЗЗДискр на

Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) е препоръчано да измени разпоредбите на чл.39, ал.2, т.3 и т.4 от Наредба №4/14.09.2004 г. като дискриминационни по смисъла на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр. и противоречащи на принципа за равно третиране на потребителите на ВиК услуги, създаваща условия за нарушение на чл.37 от ЗЗДискр. от „ВиК операторите” под формата на привидно неутрални разпоредби чрез предлагане и калкулиране на услугата при по-неблагоприятни условия за потребителите с по-висок размер на месечно потребление, в сравнение с потребителите с по-нисък размер на месечно потребление. С т.ІІІ е установено, че при осъществяване на своята дейност „Софийска вода“ АД, не е допуснало извършване на нарушение на забраната за дискриминация по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. спрямо В. С. Ц.. По т.ІV жалбата на В. С. Ц. е уважена.

Решението на КЗД е обжалвано пред АССГ, който с решение № 747/10.02.2021 г. по образуваното пред него адм. дело № 7419/2020 г. го е отменил в частта му по т. І, т. ІІ и т. ІV. Мотивите са за материална незаконосъобразност на административния акт, поради липса на релевантно, с оглед целта на ЗЗДискр., съдържание на защитения признак „лично положение”, на който при установяването на дискриминация от страна на МРРБ административният орган се е позовал. Липсата на защитен признак, носител на който бил заинтересованата страна Ц., лишавало твърденията на последния за дискриминация от съществен елемент на фактическия състав. Посочено е, че доколкото Наредба № 4/14.09.2004 г. била издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, неправилно административният орган конституирал като страна в производството министерството, а не издателя на акта - министъра.

Решението на АССГ е обжалвано пред ВАС, който с решение № 7515/22.06.2021 г. по адм. дело № 4325/2021 г. е потвърдил решението на АССГ, а административната преписка е върната на КЗД за ново произнасяне при изпълнение на дадените от съда задължителни указания. С решението на касационната инстанция е прието, че АССГ е пропуснал да квалифицира констатирания от него порок на процедурата пред КЗД (неправилното конституиране на страна в производството) като нарушение на административнопроизводствените правила, което било самостоятелно основание за отмяна на постановения административен акт. Съставът на ВАС също така е установил, че в първоинстанционното решение и обжалвания административен акт не са обсъдени всички изтъкнати от жалбоподателя аргументи, като по този начин съдът неправилно определил предмета на доказване в производството и се произнесъл по въпроса за наличие на непряка дискриминация по признак „лично положение” на потребителите на ВиК услуги, които имат по-високо потребление, отчетено по индивидуалния им водомер в сравнение с тези, които имат по-ниско потребление. Анализите на административния орган и първоинстанционния съд били направени без да се вземат предвид направените от В. Ц. оплаквания в жалбата и обясненията му в открито заседание пред КЗД за дискриминация по собственост и посочения в жалбата предмет на жалбата – Наредба № 4. С тези съображения преписката е върната на административния орган за ново произнасяне.

По този повод с разпореждане № 890/21.07.2021 г. на председателя на КЗД е

възобновено производството по преписка № 97/2019 г. За възобновеното производство са уведомени „Софийска вода“ АД, министърът на регионалното развитие и благоустройството и В. С. Ц.. На същите е дадена възможност да изразят становище.

В свое становище с вх. № 44 – 00 – 28208/10.08.2021 г. В. Ц. е направил уточнение, че подадената от него жалба, по която е образувано производството пред КЗД, е за дискриминация по признак „имуществено състояние“, а не „лично положение“.

С оглед така направеното уточнение с разпореждане № 1175/16.09.2021г. на КЗД е прието, че в производството се разглеждат оплаквания за дискриминация по признак „имуществено състояние“.

От „Софийска вода“ АД е постъпило становище с вх. № 16-20-7/05.01.2022г., с което дружеството изтъква, че по отношение на него е налице влязло в сила решение на ВАС, в мотивите на което изрично е указано, че при възобновяване на административното производство КЗД следва да конституира правилно страните в производството, като бъде отчетено, че с оспореното решение на КЗД в частта му по т.Ш е прието, че „Софийска вода“ АД не е допуснало извършване на нарушение на забраната за дискриминация по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. спрямо В. С. Ц., като в тази част решението е влязло в сила. Становище е изразил и министърът на регионалното развитие и благоустройството, което подробно е описано в атакувания административен акт.

По възобновеното производство, с решение № 246/09.05.2022 г. КЗД е приела за установено, че разпоредбите на чл.39, ал.2, т.3 и т.4 от Наредба № 4/14.09.2004 г. са дискриминационни по смисъла на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр. и противоречащи на принципа за равно третиране на „потребителите“ на ВиК услуги, създаващи условия за нарушение на чл.37 от ЗЗДискр. от „ВиК операторите“ под формата на привидно неутрални разпоредби чрез предлагане и калкулиране на услугата при по-неблагоприятни условия за потребителите с по-висок размер на месечно потребление в сравнение с потребителите с по-нисък размер на месечно потребление. С т.II от решението на основание чл.47, т.8 от ЗЗДискр. на министъра на регионалното развитие и благоустройството е препоръчано да измени разпоредбите на чл.39, ал.2, т.3 и т.4 от Наредба №4 във връзка с установеното нарушение на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр. и да предприеме мерки за изравняване на съществуващите неравенства.

Решението е обжалвано пред АССГ, който с решение № 6255 от 27.10.2022 г. го е отменил и е върнал преписката за ново разглеждане. За да постанови този резултат, съдът е приел, че оспореният пред него акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при спазване на административнопроизводствените правила. За неоснователни е приел изтъкнатите от министъра на регионалното развитие и благоустройството аргументи за нищожност на постановления във възобновеното производство административен акт на основание чл.177, ал.2 от АПК. Изпълнени били предписанията на ВАС относно правилното конституиране на страните при възобновяване на административното производство. Доколкото в оспорения акт било посочено, че се разглежда непряка дискриминация по признак „имуществено състояние“, съдът е приел, че органът формално е спазил дадените от ВАС указания за правилно определяне на предмета. Намерил е обаче мотивите на административния акт за неясни и вътрешно противоречиви относно това точно каква е правната квалификация на КЗД относно извършената дискриминация и по-конкретно какъв е критерият за непряка дискриминация. В решение №

246/09.05.2022 г. съставът на КЗД от една страна посочил, че възобновеното производство е за непряка дискриминация по признак „имуществено състояние“, който признак бил посочен и при разглеждането на становищата на страните. От друга страна, мотивите за наличие на съответния вид дискриминация в обжалваното решение на КЗД дословно преповтаряла тези от първото решение, с което било констатирано неравноправно положение по признак „лично положение“. Така по същество липсвало мотивиране на приложения критерий. Комисията постановила решението си в противоречие с чл.59, ал.2 т.4 от АПК, което било самостоятелно основание по чл.146, т.2 от АПК за отмяна на административния акт. В тази връзка съдът бил лишен от възможността да направи преценка дали при възобновяване на административното производство от страна на КЗД реално, а не само формално, били изпълнени указанията на ВАС, дадени с решение № 7515/22.06.2021г. по адм. дело № 4325/2021г. за правилно определяне на признака, по който се разглеждали оплакванията за дискриминация.

Освен това, с първоначално подадената до КЗД жалба, В. Ц. твърдял непряка дискриминация от разпоредбите на чл.32, ал.3, чл.35 и §6 от Наредба № 4/14.09.2004 г. Същото се поддържало и в уточненията след възобновяване на производството по преписката, а съдържанието на жалбата и оплакванията кореспондирали с разпоредбата на чл.32, ал.3 от Наредбата, свързани с двойно заплащане на едно и също количество вода. Произнасяне обаче от страна на органа в тази насока напълно липсвало, както в решението, така и изобщо по преписката.

След връщането на преписката КЗД е възобновила производството като са изискани становища от страните. По повод на това В. Ц. е посочил, че допълва основанията по жалбата си като включва всички разпоредби на глава шеста от Наредба № 4. Посочва като защитен признак, по който според него е осъществена дискриминация „имуществено състояние“. Постъпило е становище и от министъра на регионалното развитие и благоустройството, подробно разгледано в оспорения административен акт.

След дадената възможност за изразяване на становища е проведено проучване по реда на чл.55-чл.59 от ЗЗДискр. На страните е дадена възможност за запознаване с материалите по преписката, както и да посочат нови доказателства. Проведено е едно открито заседание, в рамките на което съставът е счел, че преписката е изяснена от фактическа и правна страна, поради което е обявил същата за решаване. На страните е даден 14-дневен срок за писмени бележки, като такива не са постъпили.

С обжалваното решение № 228 от 09.06.2023 г. на четвърти специализиран постоянен заседателен състав на КЗД е установено, че разпоредбите на чл.39, ал.2, т.3 и т.4 и чл.32, ал.3 от Наредба № 4 от 14.09.2004г. представляват непряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.3 във вр. с чл.37 от ЗЗДискр. по признак „имуществено състояние“ по смисъла на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр. и противоречащи на принципа за равно третиране на „потребителите“ на ВиК услуги, създаваща условия за нарушение на чл.37 от ЗЗДискр. от „ВиК операторите“ под формата на привидно неутрални разпоредби чрез предлагане и калкулиране на услугата при по-неблагоприятни условия за потребителите с по-висок размер на месечно потребление, в сравнение с потребителите с по-нисък размер на месечно потребление, както и третира по-неблагоприятно клиентите на ВиК услуги, живеещи в многоетажни жилищни сгради, в които освен индивидуалните водомери има и общ водомер на водопроводното отклонение за жилищната сграда, които заплащат освен

индивидуалното си потребление и загубите във вътрешноградната инсталация в сравнение с клиентите – собственици и/или обитаващи еднофамилни имоти. С т.ІІ на решението на основание чл.47, т.8 от ЗЗДискр. на министъра на регионалното развитие и благоустройството е препоръчано, да измени разпоредбите на чл.39, ал.2, т.3 и т.4 и чл.32, ал.3 от Наредба № 4/14.09.2004. във връзка с установеното нарушение на чл.4, ал.3 във вр. с чл.37 от ЗЗДискр. и да предприеме мерки за изравняване на съществуващите неравенства. С т.ІІІ на оспореното решение е уважена подадената от В. С. Ц. жалба.

За да постанови този резултат, КЗД е приела, че В. С. Ц. е собственик на имот в многоетажна жилищна сграда, в която освен индивидуалните водомери има и общ водомер на водопроводното отклонение за жилищната сграда. Съгласно Наредба № 4/14.09.2004г. потребителите на питейна вода, обитаващи сгради в режим на етажна собственост, заплащали освен индивидуалното си потребление и загубите във вътрешноградната инсталация. Изразходваното количество вода се разпределяло между потребителите в сградата етажна собственост според показанията, отчетени по индивидуалните водомери, като се разпределял целият разход на вода в общите части на сградата, включително и загубите на вода в сградната водопроводна инсталация. Съоръженията до регулационната линия на имота (включително „общият“ водомер) били част от мрежата на водоснабдителната система, които се изграждали, поддържали и стопанисвали от ВиК операторите, докато тези в след регулационната линия били част от сградната водопроводна инсталация. За да е налице дискриминация по смисъла на ЗЗДискр., съставът на КЗД е изтъкнал, че следва да се установи не просто по-неблагоприятно третиране, а такова по признак изрично посочен в ЗЗДискр., друг закон или международен договор, по който държавата е страна, а според жалбоподателят това бил признакът „имууществено състояние“. По този признак КЗД е посочила, че в случая били установени факти на различно третиране на В. Ц. спрямо клиентите на ВиК услуги, живеещи в еднофамилни имоти. Признакът „имууществено състояние“ за живущи в етажна собственост Комисията е извела и от обвързването на пропорционално разпределяната и фактурирана „загуба на вода“ в етажната собственост, с по-ниското или по-високото потребление на вода от съответните живущи, което пък било обвързано с по-ниски или по-високи доходи и имуществено състояние. Установила е, че група потребители на питейна вода са поставени в привилегировано положение спрямо останалите потребители, тъй като не заплащали като тях цената на ВиК услугата. По отношение на тях делът на пропорционално разпределената и фактурирана „загуба на вода“, предвид по-ниските размери на индивидуално изразходваните количества питейна вода, бил

минимален или нулев и същата не се заплащала от тях. В този случай цената на услугата и отчетените като „загуба” количества вода били едни и същи за всички абонати в етажната собственост, но дискриминационната практика била по отношение на количеството, заплащано от едните и от другите.

При тези данни и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Решение № 228 от 09.06.2023г. е издадено от компетентен орган, определен съгласно правилата на чл.54 във вр. с чл.64, ал.1 от ЗЗДискр.

Същото е постановено в предписаната от закона форма като съдържа всички посочени в чл.66 от ЗЗДискр. реквизити, включително фактически и правни основания, обосновавали издаването му.

При издаването на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му. Производството е започнало по жалба на засегнато лице по смисъла на чл.50, т.1 от ЗЗДискр. След възобновяване на производството е определен заседателния състав, който е излъчил председател и докладчик. Проведено е проучване, дадена е възможност на страните да се запознаят със събраните материали. Проведено е открито заседание, за което страните са призовани.

Неоснователно е възражението в жалбата за нищожност на решението на КЗД на основание чл.177, ал.2 от АПК, поради неизпълнение на дадени от съда задължителни основания по тълкуване и прилагане на закона. След връщане на преписката Комисията е разгледала установените по преписката факти на основата на посочения от жалбоподателя признак „имуществено състояние”, като е приела, че изразходваното количество вода се разпределя между потребителите в сградата етажна собственост според показанията, отчетени по индивидуалните водомери, като се разпределял целият разход на вода в общите части на сградата включително и загубите на вода в сградната водопроводна инсталация. Признакът „имуществено състояние” за живущи в етажна собственост КЗД е извела от обвързването на пропорционално разпределяната и фактурирана „загуба на вода” в етажната собственост, с по-ниското или по-високото потребление на вода от съответните живущи, което пък било обвързано с по-ниски или по-високи доходи и имуществено състояние. По този начин КЗД се е произнесла по отношение на въпроси, относно които съдът е приел, че е налице вътрешно противоречие в акта.

Неоснователно е и възражението в жалбата за недопустимост на оспореното решение, тъй като КЗД се произнесла по непредявени

оплаквания срещу разпоредбите на чл.39, ал.2, т.3 и т.4 и чл.32, ал.3 от Наредба. Вече беше посочено, че след второто връщане на преписката на административния орган, по повод дадена на В. С. Ц. възможност да изрази становище по възобновеното производство, същият с оглед указанията на съда изрично е посочил, че допълва основанията по жалбата си като включва всички разпоредби на глава шеста от Наредба № 4 (чл.30 – чл.40 от Наредба № 4).

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Съгласно чл.6, ал.2 от Конституцията на Република България, всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние С разпоредбата на чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. се въвежда забрана за всяка пряка или непряка дискриминация, основана на посочените в закона признаци. Пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Непряка дискриминация е поставяне на лице на основата на признаците по ал.1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдана с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. За да се констатира наличието на дискриминация, е необходимо да има привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, в резултат на което едни лица са поставени в по-неблагоприятно положение от други.

Съгласно чл.30 от Наредба № 4/14.09.2004г., изразходваната вода се отчита по водомера на водопроводното отклонение, а за сгради - етажна собственост - по общия водомер на водопроводното отклонение. Изразходваното количество вода се разпределя между потребителите в сграда - етажна собственост, въз основа на отчетите по индивидуалните им водомери по реда на тази наредба, като в разпределението се включват всички разходи в общите части на сградата и загубите на вода в сградната водопроводна инсталация. Според чл.32, ал.1 от Наредбата, услугите ВиК се заплащат въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора, отчетено чрез монтираните водомери на всяко водопроводно отклонение. Алинея 2 определя, че за сгради - етажна собственост, или за водопроводно отклонение с повече от един потребител изразходваното количество вода се заплаща въз основа

на измереното количество, отчетено по общия водомер на водопроводното отклонение за определен период от време. Отчитането на водомерите се извършва, като се прави първи отчет на общия водомер, а след това се отчитат индивидуалните водомери. Съгласно ал.3 на чл.32 на Наредба № 4, отчетеното по ал.2 количество вода се разпределя между отделните потребители въз основа на отчетите за същия период от време на всички индивидуални водомери след общия водомер при условията и по реда на тази наредба.

По силата на чл.39, ал.2 от Наредба № 4, при водопроводни инсталации, присъединени към водопроводно отклонение с общ водомер, и при наличието на индивидуални водомери, като при създадена възможност от оператора се приемат и самоотчети, като разпределението на количеството вода по ал.1 се извършва и заплаща, както следва: според т.3 разликата между данните, отчетени по общия водомер, и сумата от отчетените количества по индивидуалните водомери и данните по т.2 се разпределя пропорционално на отчетените по индивидуалните водомери количества и начислените служебно данни по т.2; според т.4, определените разлики по т.3 и тяхната цена се записват на отделен ред и се начисляват в общата сума за всеки потребител при условията на чл.32, ал.5.

Съгласно чл.9 от ЗЗДискр., след като страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, представи факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, то ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено.

За да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Правилно за привидно неутрална разпоредба КЗД е приела разпоредбата на чл.39, ал.2, т.3 и 4 от Наредба № 4/14.09.2004 г. Законът за защита от дискриминация цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение въз основа на признаците, изброени в чл.4, ал.1 от закона или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. За да е осъществен състав на нарушение на антидискриминационното законодателство, е необходимо да е установено различно третиране на лицето, извършено съзнателно, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, изразяваща се в признак по чл.4 от ЗЗДискр. За да се обоснове извод за наличие на дискриминация по някой от признаците по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр., следва да се направи сравнение между начина, по

който лицето, което твърди, че спрямо него е осъществена дискриминация се третира, било е третирано или би било третирано, и начина на третиране на други лица, които са в същото или сходно положение, т.е. по отношение на които са налице сравними сходни обстоятелства. Именно обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави дискриминация, закононарушение по Закона за защита от дискриминация.

Съдът намира за обоснован извода на Комисията, че след като В. С. Ц. е собственик на имот в многоетажна жилищна сграда, в която освен индивидуалните водомери има и общ водомер на водопроводното отклонение за жилищната сграда, като изразходваното количество вода се разпределя между потребителите в сградата в режим на етажна собственост според показанията, отчетени по индивидуалните водомери, с което целият разход на вода в общите части на сградата включително и загубите на вода в сградната водопроводна инсталация се разпределят между собствениците, е налице различно третиране на В. Ц. спрямо клиентите на ВиК услуги, живеещи в еднофамилни имоти. По този начин следва да се приеме, че са установени факти на различно третиране на В. Ц. спрямо клиентите на ВиК услуги, живеещи в еднофамилни имоти.

От друга страна, обвързването на пропорционално разпределение на загубите на вода в етажната собственост с по-ниското или по-високото потребление на вода от живеещите в сградата в режим на етажна собственост, което е свързано с по-ниските или по-високи доходи на съответните домакинства, поставя група потребители на питейна вода в по-неизгодно положение спрямо други и то в зависимост от имущественото им състояние. По отношение на тях делът на пропорционално разпределената поради по-високия процент на изразходваното количество вода води до заплащане на по-високи сметки за изразходваното общо и за отчетеното като загуба количество вода.

Жалбоподателят не е обосновал наличието на каквато и да е връзка между визираната в чл.39, ал.2, т.3 и т.4 от Наредба № 4/14.09.2004 г. „разлика“ в обема на индивидуалното месечно потребление при всеки от абонатите в сграда – етажна собственост, която да аргументира въвеждането именно на пропорционалния метод при разпределянето на загубите на вода. Дори да се приеме, че така разписани правилата за определяне на цените на водата има за цел балансиране на интересите на ВиК операторите, не следва финансовата тежест от загубата на вода да е изцяло за сметка на потребителите и то определена по този пропорционален начин. Тоест не следва поставената цел да накърнява

правото на равно третиране на абонатите на ВиК операторите.
Обоснован се явява крайният извод, направен от КЗД, че разпоредбите на чл.39, ал.2, т.3 и т.4 и чл.32, ал.3 от Наредба № 4 от 14.09.2004г. поставят потребителите на ВиК услуги в сгради в режим на етажна собственост с по-висок размер на месечно потребление, отчетено от индивидуалния водомер в по-неблагоприятно положение при разпределянето на загубите на вода спрямо потребителите на услугата с по-нисък размер на месечно потребление, отчетено от индивидуалния водомер, както и третира по-неблагоприятно клиентите на ВиК услуги, живеещи в многоетажни жилищни сгради, в които освен индивидуалните водомери има и общ водомер на водопроводното отклонение за жилищната сграда, които заплащат освен индивидуалното си потребление и загубите във вътрешносградната инсталация в сравнение с клиентите – собственици и/или обитавачи еднофамилни имоти.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че така подадената жалба е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лв., определен в съответствие с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предл. последно от АПК, Административен съд - София град, второ отделение, 30-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на министъра на регионалното развитие и благоустройството срещу решение № 228 от 09.06.2023 г. на четвърти специализиран постоянен заседателен състав на Комисията за защита от дискриминация по преписка № 97/2019 г.

ОСЪЖДА Министерството на регионалното развитие и благоустройството да заплати на Комисията за защита от дискриминация 100 (сто) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: